

[Forsvarsministeren]

Så kommer vi til det næste forslag, der drejer sig om den militære straffelovs anvendelse. Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning giver mig anledning til at fremhæve, at jeg ikke forstår, hvorfor forslagsstillerne foreslår en ændring af den militære straffelov med henblik på, at der i denne fremtidig klart skelnes mellem »forsætlige« og »uagtsomme« overtrædelser. Det fremgår jo ganske klart af hver enkelt paragraf i den militære straffelov, hvornår der kun straffes for forsætlige overtrædelser, og hvornår der også straffes for uagtsomhed. Ifølge lovens § 10 straffes nemlig kun for uagtsomhed, når der er særlig hjemmel herfor i den enkelte paragraf. Spørgsmålet om, hvorvidt en overtrædelse af den militære straffelov skal betegnes som forsættelig eller som uagtsom, er et bevisspørgsmål, der afgøres efter samme principper som i borgerlige straffesager.

Jeg kan heller ikke forstå, hvorfor spørgsmålet om skelnen mellem forsæt og uagtsomhed af forslagsstillerne tages op i forbindelse med spørgsmålet om færdselsforseelser. Jeg kan her henvise til, at forsvaret i forbindelse med færdselslovsovertrædelser følger ganske de samme retningslinjer som det øvrige samfund, både med hensyn til straf og med hensyn til erstatning. Strafansvar kan pålægges både for forsætlige og for uagtsomme overtrædelser af færdselsloven. Erstatningsansvar for skadegørende handlinger kan ifølge lov om erstatningsansvar normalt kun gøres gældende, når skaden er forvoldt forsætteligt eller ved grov uagtsomhed.

For færdselslovsovertrædelser er der yderligere fastsat særlige erstatningsbestemmelser i denne lov, og disse bestemmelser gælder naturligvis også for militært personel.

Der er ét felt, som kræver lidt nærmere redegørelse, og det er de områder inden for færdselen, som ikke er omfattet af færdselsloven. Det er sådan, at færdselsloven inden for forsvarets geografiske område gælder på det største område, altså dér hvor der er almindelig færdsel, dvs. på militære tjenestesteder, på kaserner, flyvestationer og flådestationer. Men der er områder inden for forsvaret, hvor der ikke sker almindelig færdsel, og her gælder den militære straffelovs § 15. Fordi færdselsloven ikke gælder her, må man have noget andet, der gælder her, og det gør den militære straffelov. Hvorfor gælder den så her? Det gør den af hensyn til

sikkerheden for andre personer, som færdes på dette område. Derfor kan jeg ikke se nogen grund til, at vi skal tilslutte os dette forslag, og det vil vi da heller ikke.

Så kommer vi til forslag nr. 3, spørgsmålet om arbejdssikkerheden. Det står klart for mig, at beslutningsforslaget bunder i SF's gamle ønske om, at arbejdsmiljøloven skal gælde fuldt ud for forsvaret i fredstid. Dette forslag, mener forslagsstillerne, vil være et vigtigt skridt på vejen mod at sikre arbejdssikkerheden i forsvaret. Det er da også et prisværdigt formål, og vi betragter det også i forsvaret som en overordentlig vigtig ting.

Forslagsstillerne mener, at repræsentanter for alle personelgrupper i forsvaret skal have en fyldestgørende sikkerhedsuddannelse. Faktisk er det jo netop det, der sker i forsvaret i dag, men under fornøden hensyntagen til de særlige sikkerhedsvilkår, der nu engang nødvendigvis skal være tilgodeset i et militært regi.

Det må ikke glemmes, at forsvaret i mange sammenhænge har helt specielle behov, som ikke dækkes af arbejdsmiljølovens regler, men som dækkes af forsvarets egne sikkerhedsregler, der netop er afpassede efter forsvarets helt specielle behov og sikkerhedsvilkår. Lad mig her blot nævne uddannelse i våbenbrug, behandling af ammunition og sprængstoffer, kørsel med specialkøretøjer, øvelsesvirksomhed, vagttjeneste, beredskabstjeneste og overvågnings- og afvisningsberedskab.

Repræsentanter for alle personalegrupper – også talsmændene – modtager en omfattende sikkerhedsmæssig uddannelse, der er fyldestgørende og målrettet til forsvarets helt specielle forhold. Den sikkerhedsmæssige uddannelse for alle er derfor afpasset efter de pågældendes tjenesteniveau og funktion i forsvaret.

Værnepligtige er ikke omfattet af arbejdsmiljøloven, idet værnepligtige ikke er ansatte. At give de værnepligtiges talsmænd en sikkerhedsuddannelse på 32 timer svarer til et § 9-kursus inden for arbejdsmiljølovens område, og det er ikke brugbart. Talsmændenes sikkerhedsuddannelse i dag svarer nøje til behovet i værnepligtstiden. En § 9-uddannelse forudsætter sædvanligvis rutinerede medarbejdere, og normal praksis er da også, at der kræves 1-1½ års ansættelse for at blive valgt til sikkerhedsrepræsentant og dermed komme på § 9-kursus.